

Viešpats yra teisingumo Dievas. Palaiminti, kurie pasitikėdami Jo laukia! (Iz 30, 18)

2007 m. gruodis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys **Nr. 8 (80)**

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

Mieli parapijiečiai,

*Sveikindama Jus
su gražiausia ir viltingiausia
metų Švente,
dėkoju Jums už
Jūsų palaikymą,
maldas, supratingumą ir
rūpinimąsi parapijos reikalais.
Išganytojo atėjimo laikas
tebūna pilnas mūsų tikėjimo
ir vilties
tapti dar geresniais,
gailestingesniais ir
teisingesniais,
kad būtume verti tos malonės,
kurią mums pažadėjo Dievas
atsiųsdamas į pasaulį
savo Sūnų Jėzų Kristų.*

*Vilniaus parapijos vardu
Kalėdų švenčių proga sveikinu
visus Lietuvos
evangelikų reformatų
bendruomenės narius,
kuratorius, diakonus, kunigus,
gen. superintendentą Rimą
Mikalauską, mums brolišką
Lietuvos evangelikų liuteronų
bendruomenę bei jos vyskupą
J. E. Mindaugą Sabutį.
Tegul visų mūsų sielos
garbina Viešpatį ir gieda Jam
Garbės giesmę.*

**Vilniaus ev. reformatų parapijos
tarybos vardu, pirmininkė krt.
Renata Bareikienė**

*Vėl atėjo Kalėdos - neregimoji Dievo
atėjimo regima Šventė*

KALĖDŲ PAMAŠTYMAS

Nemažai žmonių savo religinius įsitikinimus gali apibūdinti maždaug taip: Vis dėlto, kažkokia aukštesnė jėga, kažkas „Tai“, egzistuoja.

Visagalis Dievas įsikūnijo žmogumi? Tai yra sunkiai širdimi ir protu suvokiamas, galima sakyti, bausis faktas, kurio negali priimti dauguma nuoširdžiai tikinčių nekrikščionių.

Tai tarsi ižeidžia ir apiplėšia Dievą. Yra net specialus teologinis terminas - Dievo kenozė, t.y., kai Dievas pats save suvaržo ir apiplėšia. Toks bausis faktas yra daugelio nekrikščionių atmetamas. Kodėl sakau „bausis“ faktas? Todėl, kad Visagalis Dievas kaip aukščiausias asmuo nėra kažkas „Tai“ anapu-

sybėje, kaip daugelis įsivaizduoja. Dievas yra esantis asmuo – „Aš esu, kuris esu“, kuris daro asmeninius sprendimus. Asmuo, kuris išvedė iš Egipto vergovės, kuris išveda iš vergovės ir dabar.

Ir Jis apsieiškia kaip paprastas žmogus, gimęs iš paprastos tikinčios moters Marijos? Jis rūpinasi žmonėmis, nėra abejingas?

Juk Evangelijoje aiškiai sakoma: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms“/ Lk 2, 14/.

Dievas myli žmogų ir iš jo tikisi to paties. Ta meilė gali žmogui „susukti“ galvą. Gali pažadinti žmogaus saviraišką jo laisvei ir suklestėjimui. Gali atvesti prie meno, mokslo aukštumų ir evangelinės

Sveiki, mieli broliai ir seserys!

siunčiu jums pačius gražiausius ir tyriausius linkėjimus šį Kalėdų rytą. Būkite pasveikinti, būkime visi laimingi ir dėkingi savo mokytojui – Šviesos, Meilės, Tiesos ir Pasiaukojimo nešėjui. Būkime ištikimais Jo mokiniais ir pasekėjais. Tegul tai bus mūsų visų dovana. Būkime tokie tyri kaip Jis; taikingi, visiems ir viską atleiskime: draugams ir pažįstamiems, mažiems ir dideliems, kaimynams ir bendradarbiams, valdžioje esantiems ir benamiams. Tegul mūsų širdžių ramybė sustabdo šio pasaulio pragaištingą chaosą, tegul viskas grįžta į savo vietas. Tegul grožis, tiesa ir šventumas lydi mūsų žingsnius. Tegul iš mūsų sklinda vien tik meilės, užuojautos žodžiai, tegul miršta mumyse visi netyrieji jausmai, būkime vieningi Meilėje, Šviesoje ir Tiesoje. Būkime tokie tobuli, kaip Jėzus mus to mokė. Siekime Šviesos ir bendrystės su Dangiškuoju Tėvu.

Ir mokykimės toliau, pasiryškime mokytis Gyvenimo, kantriai, nuosekliai, nepertraukiamai visą gyvenimą, o svarbiausia - atvira širdimi, ir ne dėl savanaudiškų tikslų,

o visų labui, nešdami tik meilės ir gėrio vaisius. Šiandieninė aplinka tokiam mūsų mokymuisi nėra palanki, nes ji pagrįsta savanaudišku, net agresyviu materialios naudos siekimu.

Mes turime apsibrėžti savo mokymosi tikslą. O jis yra - pakilti virš materialaus pasaulio ir įžengti į dvasinį pasaulį, atpažinti save kaip dvasines būtybes. Daug kam toks tikslo apibūdinimas gali pasirodyti keistas, nes dauguma žmonių nusiėjo į tokią sąmonės būseną, kad daugiau nebegali atpažinti dvasinės gyvenimo pusės. Bet reikalas tame, kad mes tik manome esantys atskirti nuo Dievo. Mes esame sukurti pagal Dievo atvaizdą, tik kol kas neišreiškiame Jo. Mes esame Dievo dalis, nes viskas yra sukurta Jo, ir nieko nėra sukurta be Jo (Jono 1,3). O jokia Dievo dalis negali būti atskirta nuo Jo. Todėl ir mokomės, perkurdami save pagal Dievo atvaizdo panašumą. Jeigu kam tai atrodo fantastikos sfera, tai nieko naujo, nes žmogaus protas yra toks, kad gali abejoti absoliučiai viskuo. Visa materiali visata yra iš energijos, o energija - yra vibracija.

Visa Dievo kūrinija yra vibracijų dažnių įvairovė. Materiali visata yra tik viena iš daugybės vibracijų Dievo kūrinijoje. Taigi vienintelis skirtumas tarp Žemės ir Dangaus yra skirtingos vibracijos. Viskas yra viena, o mes ir mokysimės pasiekti, arba tiksliau, atstatyti vienybę su Kūrėju. Kito kelio paprasčiausiai nėra, nes per intelektą mes Dievo nepažinsime. Jį galime pažinti tik per tiesioginę asmeninę, vidinę patirtį.

Tai nėra lengvas kelias, tikslas nėra pasiekiamas greit, tai ilgas procesas ir mes turime jam pasiryžti. Mes turime apsispręsti ar norime būti išgelbėti, ar esame verti būti išgelbėti, nes per prievartą nieko nebus padaryta. Kodėl? Žmogus turi jam Dievo suteiktą laisvą valią ir jai paklūsta visi. Patys pamąstykite, ar gali Dievo kūne ilgai egzistuoti būtybės, kurios naudoja Jo paties energiją, tačiau nepripažįsta Jo, neigia Jo buvimą, priešinasi Jam ar laiko save visiškai ir galutinai atskirtais. Kiek ilgai tai gali tęstis?

Ką daryti? Būti geru žmogumi? Ar pakanka nedaryti klaidingų žingsnių? Žemiškojo šiuolaikinio žmoniškojo proto standartas gali pateisinti bet ką. Rodos joks blogas veiksmas niekada nebuvo atliktas žemėje. Visi blogi darbai atrodo kaip nežinojimo rezultatas. Kodėl? Iš kur tas blogis? Tačiau Dievas nesukūrė nieko, kas yra netobula ar ribota. Visa tai sukūrė patys žmonės. Šie netobulumai atsirado tik todėl, kad žmonės pasirinko dėmesio sutelkimą netobulumams. Mes kuriame tai, kam skiriame savo dėmesį, kokias matome vizijas, apie ką svajojame, ko trokštame. Jeigu sutelkiame dėmesį į netobulas formas, tai neišvengiamai pradedame jas vystyti. Mes kuriame, o gal tiksliau patys programuojame savo gyvenimą per savo vaizduotės ir dėmesio galias. Štai kodėl bėdos po vieną nevaikšto, štai kodėl jos ateina tada, kai jų bijome, nes apie jas galvojame. Bet tai dar nereiškia, kad mes visą savo likusį gyvenimą turime nugyventi kaip aplinkybių ir visokiausių sąlygų vergai. Mes turite galimybę perimti savo likimo

vadžias į rankas ir atstatyti savo identitetą, savo - kaip Dievo vaikų identitetą.

Kaip tai padaryti? Yra tik vienas kelias – pakilti virš dabartinio žmogiškojo proto lygio, pakilti virš tokio sąmonės lygio, kuriame norisi daryti kažką klaidingo, ne tik daryti, bet ir mąstyti, jausti, žiūrėti tokio turinio filmus ir pan. Tokią sąmonės būklę demonstravo Jėzus Kristus prieš du tūkstančius metų. Jis mokė to ir savo mokinius, bet ką bepridurti, jei Šv. Rašte dažnai skaitome priekaištus jiems dėl mažo tikėjimo. Bet, jei tai gali padaryti vienas žmogus, ar tai nereikia, kad ir kitiems tai įkandama? Pavadininkime šitos sąmonės būklę Kristaus sąmone. Jėzus atėjo, mokė; kodėl ir ko Jis mokė? Ar ne to ir ne tam, kad kiekvienas žmogus galėtų rasti betarpišką ir tiesioginį ryšį su Dievu? Jis atėjo tam, kad atstatytume vienybę su savo Kūrėju, – ko mes ir mokomės. Jis parodė kelią, kuriuo turėtume eiti, tik ar išdrįsime? O gal ir toliau kaip stručiai slėpsime galvas smėlyje ir toliau norėsime būti „kaip visi“? Jeigu tikrai norime tobulinti savo gyvenimą, privalome priimti sprendimą. Mes turime pasirinkti, kuriam šeiminkui tarnausime: kūniško proto tironui ar tikrajam Kristaus sąmonės Šeiminkui?

Mieli broliai ir seserys, rinkimės Gyvenimą, tikrąjį Kristaus sąmonės gyvenimą, ir mokinkimės jo. Nukreipkime savo dėmesį į savo Mokytoją - į Jėzų, ir priimkime Gyvenimo Duoną, kurią Jis mums davė. Imkime ir valgykime, nes tai Jo kūnas (Kristaus sąmonės kūnas). Rinkimės Kristaus sąmonę, ji nėra kažkokia tolina ir sunkiai pasiekiamą; mes visi, bent dalinę, pagal įtikėjimo lygmenį, jau šiandien ją turime. Nekeiskime pasaulio, keiskime save – pasaulis pats pasikeis. Ieškokime ir rasime, nes nepasieksime pergalės vainiko, kol nepajusime pilnos ramybės ir nepatirsime begalinio Dievo Buvimo, Jo besąlyginės meilės mums – savo vaikams.

Su meile, E.V.

Daugiau gerų vaisių

Ištraukos iš 1951 m. gruodžio 31 d.- senųjų metų vakarą pasakyto Biržų bažnyčioje kunigo Aleksandro Balčiausko paskutinio pamokslo „Daugiau gerų vaisių“.

Pagal Luko evangelijos 13 skyriaus 6-9 eilutes

Susirinkome paskutinį Senųjų metų vakarą. Vieneri metai amžinajam Dievui – tai trumpas laikas, nes Dievui, kaip psalmininkas sako, tūkstantis metų yra lyg viena diena. Bet mums, žmonėms, vieneri metai yra ilgas laiko tarpas, tai yra didelė mūsų gyvenimo dalis.

Praėjusieji metai jau baigia nuskęsti amžinybės jūroje... Ką tie besibaigiantys metai mums atnešė? Ką jie iš mūsų pasiėmė? Ypač, ką tie metai su mumis padarė, ir ką mes juose veikėme – tai vis labai rimti klausimai. Tai klausimai, kurių šią valandą nepasvarstę, negalime baigti Senųjų metų, negalime pradėti ir Naujųjų! Šitie rimti klausimai taip pat neleidžia šį vakarą krikščioniui kaip nors triukšmauti, svaigintis ir pačiame vidurnaktyje, nakties tamsoje su neblaiviu protu žengti per aukštą tiltą, kuris permestas nuo Senųjų į Naujuosius metus!

Kiekvienas rimtas krikščionis, baigęs dienos darbus, kas vakarą eidamas poilsio, palenkia kelius ramiausiame savo pastogės kampe, paprastai prie savo poilsio vietos, prie lovos, ir čia tyloje maldoje padaro dar vienos prabėgusios savo gyvenimo dienos vadinamąją apyskaitą.

• Broliai, seserys, ir mes, baigę šių metų darbus, paskutinį šių metų vakarą suėję į šią, mūsų parapijoje galbūt visų ramiausią vietą, į tą vietą, kur mes bene daugiausiai semiamės poilsio ir atgaivinimo savo sielai, kur prieš tiek ir tiek metų confirmavomės, tuokėmės, su atgaila daug kartų ėjome Šventosios Vakarienės, čia mes dabar taip pat, tik dar rimčiau darykime apyskaitą, bet darykime apyskaitą ne šios vienos prabėgusios mūsų gyvenimo dienos, savaitės, mėnesio ar vieno metų ketvirčio, o ištisų

visų šių metų prabėgusių dienelių apyskaitą, nes su šiuo vakaru jau pasibaigs visos šių metų dienos!...

Broliai, seserys, darydami tokią apyskaitą, įsivaizduokime dabar, kad, pvz., vynuogyno savininkas žengia per savo pasodintą sodą ir ieško vaisių ant medžių. Gal kas norėtų paklausti: kas tas vynuogyno savininkas, kas tas vynuogynas, kas gi tie medžiai? Atsakyti galėtume taip: vynuogyno savininkas – tai Viešpats Dievas, vynuogynas – tai Pasaulis, medžiai – tai mes, žmonės.

• Įsivaizduokime, štai Viešpats prieina prie vieno mūsų parapijos sodo medžio, prie vieno iš mūsų tikėjimo brolių ar seserų, o gal ir prie mūsų pačių, ir dairosi, ar neras vaisių ant manęs, ant tavęs, mielas broli, miela sese. Mes – tai gal tie medžiai, kurie kadaise per confirmaciją daug ką gražaus prisiekėme, kurie ne kartą prie Viešpaties Malonės stalo žadėjome duoti vienus gerus vaisius, bet, deja, ką žadėjome, ne viską ištesėjome...

• Broliai, seserys, šį vakarą rimtai pamąstykite, kokiems medžiams save galime priskirti. Duokime į šį klausimą savo širdyje sąžiningą atsakymą! Viešpats juk ir pas mus ieško vaisių, juk ne be reikalo Jis ir mus yra leidęs į šį Pasaulį ir mus yra pasodinęs savo didžiuliame vynuogyne! Viešpaties netenkina vien žaliuojantys gražūs medžių lapai, kvapnūs žiedai. Viešpats ant medžių ieško vaisių. Lygiai taip pat ir šiandien negali Viešpaties patenkinti mūsų nors ir kilniausi pasiryžimai, troškimai, tie, nelyginant, kvapnūs medžių žiedai. Viešpats, pasibaigus šioms metams, ieško jau prinokusio, užaugusio derliaus, t.y., gerų darbų! Jau nebe vienerius metus Jis buvo atėjęs pas mus. Ir, gal būt, neradęs daugiau

gerų vaisių, nusivylęs nuėjo toliau. Ši besibaigiantį metų vakarą Jis ir vėl dvasiškai ateina pas mus ir vėl ieško gerų vaisių!

- Broliai, seserys, pagalvokime, ką mes Jam parodysime, ką pasakysime? Gal mes nurodysime į savo šių metų geresnius darbelius, į savo kilnesnius poelgius? Bet ar tai bus iš tikrųjų tokie vaisiai, kurie turi reikšmės Dievo akyse, ar jie turi nežūstančios vertės, ar galėsime jais džiaugtis amžinybėje?... Ar jie visi yra tokie vaisiai, kuriuose atspindi, apaštalo Pauliaus žodžiais tariant, meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas? (Gal 5, 22-23).

- Broliai, seserys, dar gyvi sulaukėme šio vakaro. Bet nežinome, gal kirvis jau pakeltas virš mūsų gyvenimo šaknies! Gal mes jau esame vynuogyno Prievaizdo pažymėti greitam iškirtimui, kaip girininkas kasmet pažymi miško medžius... Ačiū Dievui, mes dar neiškirsti. Ačiū Dievui, dar nepasibaigė mums malonės metas. Ačiū Dievui, dar turime laiko atgailai. Ačiū Dievui, dar ir šią valandą girdime gerojo, rūpestingojo Prievaizdo, mūsų galingojo Užtarėjo balsą: Šeimninke, palik jį dar šiais metais. Aš jį apkasiu ir patrėšiu. Rasi jis dar duos vaisių. Čia pasirodo Viešpaties kantrumas. Jis laukia žmogaus pasitaisymo. Bet Dievo

kantrumas neturi būti mums veltui, negalime jo išnaudoti piktam, kaip gal dažnas iki šiol darėme. Dievo kantrybė, Dievo laukimas pasibaigs. Tai mums pasako to paties palyginimo paskutiniai žodžiai: O jei ne, tada jį iškirsinsiu. Tikrai, Dievo teisingas sprendimas, Dievo teismas mums ir daugeliui milijonų žmonių atidėtas neribotam laikui, bet jis nepanaikintas. Tai patvirtina Jo Žodis: Juk mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krėsę, kad kiekvienas atsiimtų, ką jis gyvendamas kūne yra daręs – gera ar bloga (2 Kor 5,9). Taigi, jei neduosime gerų vaisių, Viešpaties teisingumo kirvis mus iškirs. Šią valandą Viešpats veda mus į dar vienerius metus – į Naujuosius. Ir jei Jis duos mums gyventi, tai tie metai turi būti mums tikrai malonės metai. Taigi mes pagaliau nors šiais metais iš meilės ir dėkingumo Viešpačiui už dar vienerius mums suteiktus metus turime duoti vien gerų vaisių, vykdydami visus Jo Įsakymus.

Nė vienas nei minutei neatidėliokime imtis vien gero darbo, duoti vien gerus vaisius. Juk nė vienas neturime savo rankose nei rytojaus dienos, tuo labiau neturime išties ateinančių metų. .. Tiesa, Evangelijos žodžiai: aš jį apkasiu ir patrėšiu... pasako, kad vynuogyno Prievaizdas žada ir toliau rūpintis savo vynuogynu, darbuotis dėl jo

– tai labai džiuginantis ir raminantis pažadas, bet tai neatleidžia mūsų nuo pareigos, atsidėkojant už tai, būti naudingu medžiu – duoti gerų vaisių! Jis ir šiais metais, jei Jo malonė leis mums dar gyventi, duos ir Saulės šviesą, ir šilumą, gaivinantį lietų ir audras, kurios praūs pro mūsų galvas ir, gal būt, drebins, purtys mūsų gyvenimą iki šaknų.

Tačiau žinokime, kad mūsų Prievaizdu bus visada tas pats išmintingas sodininkas, kuris puikiai supranta savo darbą, su didele meile jį dirba ir nieko daugiau netrokšta, kad tik mes duotume vien gerus vaisius, klausydami Jo Evangelijos balso.

Todėl, mieli broliai, mielos seserys, ir ateinančiais metais su džiaugsmu atsiduokime savo gyvenimo Prievaizdui, ir tedaro Jis su mumis, ką nori, teduoda, kad Naujieji metai būtų mums tikrai malonės metai, kad lyg švariam veidrodyje atsispindėtų mūsų gyvenimo geri vaisiai: meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, maloningumas, gerumas, ištikimybė, kuklumas, susivaldymas, skastybė.

Viešpatie, duok, kad kai vėl lankysi mus, atrastumei mumyse vien gerus, ką tik nuskindus vaisius. Dieve, padėk su tokiomis mintimis ir karščiausia malda užbaigti senuosius ir įžengti į Naujuosius metus! Amen.

◀ atkelta iš 1 p.

krikščionio laisvės. Tai matome Europoje, Šiaurės Amerikoje. Bet, kai nuo mažų dienų girdi sakramentinę frazę - Dievo meilė, tai prie jų pripranti. Šiandieną įsivaizduojame, kad taip ir turi būti. Mes esame vartotojai, žinome posakį „klientas visada teisus“. Mus turi mylėti ir tiek. Iš tikrųjų, pasakyti – Dievo meilė - Jėzaus laikais buvo labai nauja ir drąsu. Jeigu Dievas mane myli, tai ir aš Jį turiu mylėti? O Jį mylėdamas aš turiu būti laisvas ir elgtis atitinkamai garbingai.

Dėl to žmonės mirdavo kaninių mirtimis. Ir dabar kur nors Indijoje ar Pakistane žmonės gali būti nužudyti, jeigu jie neatsisako krikščionybės. O kas yra krikščio-

nybė? Esminis tikėjimo postulatą yra – Dievo meilė. Krikščionybės pradžia, gimus Išganytojui, juk prasideda Apreiškimu piemenims: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms“.

Todėl kiekvieną kartą sulaukus šios šventės reikia paskirti laiko susivokimui ir kiekvieną kartą vėl klausti savęs: ką minime ir kodėl mes, t.y. suaugę bei visokio gyvenimo matę žmonės, kažką švenčiame?

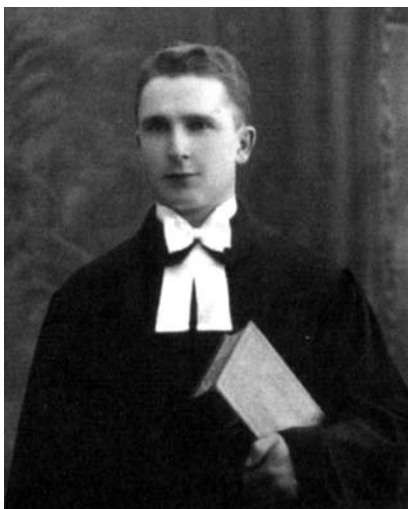
Laikui atėjus, norisi savo Šventę atskirti nuo kasdienybės, nuo supančio gyvenimo sunkumų, ligų, melo, apgavysčių ir t.t. Norisi užsimerkti ir bent trumpam visą blogi-

ištumti iš savo sąmonės. Atsiverti gėriui, grožiui ir gyvenimo džiaugsmui. Tačiau dažnai paaiškėja, kad norint širdyje pajusti tikėjimo šventę, dar reikia savyje rasti ne įsivaizduojamus sentimentus, bet savo konkretų tikėjimą. O tas konkretumas juk yra kasdieninis dalykas - gyvenimas su Dievu šeimoje ir Bažnyčios bendruomenėje.

Sveikindamas mielus krikščionis su Kalėdomis, noriu Jums visiems palinkėti: puoselėkite savo konkretų tikėjimą Dievo meile savo šeimose ir parapijose.

Jūs esate reikalingi.

Kunigo Aleksandro Balčiausko šimtmečio paminėjimas

Kun. A. Balčiauskas. Nuotrauka, daryta prieškarėje žymaus Biržų fotografo Petro Ločerio

Spalio 5 d. sukako 100 metų, kai (1907 m.) Šakiškių dvare (Panevėžio apskr.) gimė kunigas Aleksandras Balčiauskas. 1927 m. baigė Panevėžio valstybinę berniukų gimnaziją ir įstojo į Kauno universiteto teologijos fakultetą. 1931 m. apgynė diplomą ir buvo ordinuotas diakonu Biržų reformatų bažnyčioje bei paskirtas antruoju kunigu. Taip pat pradėjo dirbti ir Biržų pradžios mokykloje, o vėliau ir gimnazijoje tikybos mokytoju. Padedant bendraminčiams mokytojams Alfredui Šlikui, Petruui Bružui, Petruui Dubrai 1931 metų pabaigoje įkūrė jaunimo draugiją „Radvila“, kuri veikė iki 1940-ųjų birželio. 1932 m. diak. A. Balčiauskas buvo ordinuotas kunigu.

Kun. A. Balčiauskas daug dėmesio skyrė švietėjiškai veiklai. Rašė straipsnius evangelikų spaudai: „Sėjėjui“, „Mūsų žodžiui“, „Lietuvos evangelikų keliui“, su mokytoju A. Šliku parengė ir išleido „Mūsų jaunimo vadovą“, su kun. Fr. Barneliu – knygutę apie reformatorius Janą Husą ir Džoną Vilkifą, padėjo kun. Adomui Šernui reformatų Giesmyno leidyboje, jau vokiečių okupacijos metais rūpinosi jo atspausdinimu. Gerai mokėdamas vokiečių, rusų, lenkų kalbas, skaitydamas lotyniškai, graikiškai, hebrajiškai vertė daug straipsnių reformatų leidiniams.

1940m. buvo paskirtas Lietuvos kariuomenės evangelikų kapelionu Kaune. Ten gyvendamas laikė pamaldas reformatams ir liuteronams liuteronų bažnyčioje senamiestyje. 1942 m. vedė parapijietę mokytoją Alisą Aleksandrą Brokertaitę ir grįžo į Biržus. Su didele meile žmonėms ir savo darbui ištikimai tarnavo reformatų bažnyčioje iki savo ankstyvos mirties – 1952 metų sausio 24 d. 1951 metų paskutinę dieną palydint Senuosius metus dar pasakė įsimintiną pamokslą „Daugiau gerų vaisių“, kuris atspausdintas Kunigo našlės pastangomis sudarytame pamokslų rinkinyje TAVO ŽODIS YRA TIESA. Šia knyga šeima išreiškė pagarbą ir didžiulę meilę anksti mirusiam Tėveliui, Vyriui Jo gimimo šimtmečio proga. Knyga „Tavo žodis yra tiesa“ pristatyta visuomenei pirmiausia spalio 7 d. Biržų reformatų bažnyčioje, o lapkričio 17 d. – Vilniuje Mokytojų namų svetainėje, vos sutalpinusiai visus norinčiuosius. Dalyvavo knygos redaktorius krt. Mykolas Mikalajūnas, LERB gen.superint. kun. Rimas Mikalauskas, Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijos prezidentas prof. Sigitas Kregždė, biržiečių klubo „Krivūlė“ prezidentas Arvydas Kregždė, poetė Alma Karosaitė, reformatų jaunimo draugija „Radvila“. Koncertavo Kunigo dukra pianistė Vir-

ginija Daugirdienė ir bosas Juozas Malikonis, LRJD „Radvila“ jaunimo ansamblis ir chorvedės Janinos Pamarnackienės vadovaujamas vilniečių reformatų choras „Giesmė“, atlikęs radvilėnų Himną, sukurta prieškarėje kompozitoriaus prof. Konstantino Galkausko, Petro Juodgudžio žodžiais, kurio priedainis atspindi kun. A. Balčiausko gyvenimo Moto: „pirmyn, pirmyn, kol jėgos leis Dorovės ir Šviesos keliais“. Pats būdamas be galo doras, šviesus ir kilnus žmogus kun. A. Balčiauskas ragino jaunimą „dorintis ir šviestis“. Su meile ir pagarba prisimena Kunigą išblaškyti po visą pasaulį buvę Jo mokiniai: kun. Eugenijus Gerulis, Daina Variakojytė, Izolda Černius, gyvenantys JAV, panevėžietis poetas Petras Zablockas, kaunietė Margarita Klusienė, šviesaus atminimo krt. Halina Jakubėnaitė-Dilienė, turėjusi garbės Jį pažinoti iš Kauno laikotarpio. Daug gražių, šiltų žodžių Knygos sutiktuvių dalyviai pasakė ir daugybę gražiausių gėlių padovanojo pamokslų rinkinio sudarytojai krt. Aleksandrai Balčiauskienei. Ji pasidalino prisiminimais ir tarė nuoširdžius padėkos žodžius visiems, kurių dėka Knygą galės skaityti ir iš jos mokytis visi norintys gražiau ir doriau gyventi.

„V.r.ž.“ inf.

Kun. A. Balčiausko šeima

Krt. A. Balčiauskiene sveikina proanūkė Kristina

Kuratorės p. A. Balčiauskienės žodis tartas Kunigo Aleksandro Balčiausko šimtmečio paminėjime

Prieš 65 metus man teko laimėti tapti kunigo Aleksandro Balčiausko žmona. Mūsų santuoka buvo labai laiminga, gal būt todėl, kad abu gimėme tą patį mėnesį: Jis – spalio 5 d., aš – spalio 8 d., kad abu buvome bendravardžiai – Aleksandrai. Pažiūrų atžvilgiu – bendraminčiai. Abipusė pagarba, supratimas ir meilė teikė gyvenimui džiaugsmo.

Jis buvo geras profesionalas, kultūringas, malonus žmogus, vertinantis gyvenimą, tikėjimą, mokslą, meną, tvarką, taiką, ramybę. Niekada nekeldavo balso, neparodė rūstaus veido. Su didele meile ir atsakomybe atliko savo pašaukimo darbą bažnyčioje, mokyklose, jaunimo draugijos „RADVILA“ veikloje, pavyzdingo vyro ir rūpestingo tėvo pareigas savo mylimoje šeimoje, kurioje augino sūnų Donatą ir dukrą Virginiją. Buvo labai dėmesingas žmonėms, ypač nelaimėms ištiktiems, vargstantiems. Stengėsi paguosti, ranką ištiesti ne tik žodžiais, bet ir darbais. Žmogaus dienos panašios į žolę: „Jis žydi kaip laukų gėlė: vos paliečia ją vėjas, jos jau nebėra, ji išnyksta, nepalikdama žymės“ /Psl. 103, 15 – 16 /.

Kun. A. Balčiauskas, kaip ta laukų gėlė vėjo paliesta, neatlaikė audringo istorinio laikotarpio, karo audrų, pokario sunkumų ir palūžo – išgyvenęs 44 metus. Giliame liūdesyje paliko neužaugintus vaikelius, jauną žmoną, seną motinėlę.

Praėjo daugiau nei 55-eri metai, kai Jo jau nebėra tarp mūsų. Tačiau laikas nenusinėšė į užmarštį šiltų prisiminimų apie šį kilnų žmogų. Meilė niekada nesibaigia! Jo geri darbai seka paskui Jį pasilikusiuose Jo rašytuose ir sakytuose pamoksluose, kuriuos išsaugojau iki šiol. Mintis iškelti juos į dienos šviesą nedavė man ramybės iki šiol.

Artėjo reikšminga jubiliejinė data. Apsvarstę ją šeimoje, nu-

tarėme – Tėtytės 100-ųjų gimimo metų sukaktuvių proga paruošti atminimo dovaną – išleisti Jo pamokslų knygą.

Prasidėjo paruošiamieji darbai. Su jaunatviška energija ėmiau pamokslus atrinkinėti, skaityti, rūšiuoti. Paruoštą medžiagą perdaviau tolimesnei eigai gerb. redaktoriui p. Mykolui Mikalajūnui. Ir – ačiū Dievui – leidyklos „Apyaušris“ dėka jubiliejinę spalio 5 d. pamokslų knygą TAVO ŽODIS YRA TIESA išvydo dienos šviesą. Spalio 7 d., sekmadienį, ji buvo pristatyta visuomenei Biržų ev. reformatų bažnyčioje, kurioje autorius kunigas Aleksandras Balčiauskas 20 metų skelbė Dievo žodį.

Teranda tie žodžiai atgarsį mielo skaitytojo širdyje!

Tad – Imkite mane ir skaitykite, o skaitydami – pamąstykite: **kaip reikia žmogui gyventi šioje žemėje!**

Dėkoju gerb. gen. superint. kun. Rimui Mikalajūnui ir Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijai už pritarimą mūsų sumanymui išleisti kun. A. Balčiausko pamokslų knygą. Dėkoju redaktoriui p. Mykolui

Mikalajūnui už malonų bendradarbiavimą rengiant šią knygą. Dėkoju leidyklai „Apyaušris“ už gražiai išleistą knygą. Dėkoju Biržų krašto muziejui „Sėla“ už dalį nuotraukų iš muziejaus rinkinių ir muziejaus istorikei gerb. p. Deimantei Prunskienei už parašytą straipsnį „Kunigas A. Balčiauskas ir jaunimo draugija RADVILA“. Dėkoju anūkiui Mindaugui Aleksandrui Balčiauskui už knygos viršelio sukūrimą. Dėkoju sūnui Donatui už tarpininkavimą tarp manęs ir gerb. redaktoriaus ir už pasiūlytą knygai pavadinimą TAVO ŽODIS YRA TIESA.

Dėkoju Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijai už renginį – knygos sutiktuves jaukiuose Vilniaus mokytojų namuose.

Krt. Aleksandra Balčiauskienė perduoda, kad renginio dalyvių gausybė Jai dovanotų gėlių buvo parvežtos į Biržus ir didelė jų dauguma padovanotos Biržų bažnyčiai. Ten jos puošė Dievo stalą ir bažnyčių net keturis sekmadienius – nuo lapkričio 18 iki gruodžio 9 d. Ponia Aleksandra dėkinga Vilniaus dovanotojams už tą nevystantį grožį.

Choras „Giesmė“. Diriguoja Janina Pamarnackienė

Reformatai ir Lietuvos žydų palikimas

Apie tai paskaitą spalio pabaigoje Vilniaus universiteto Vilniaus jidiš institute skaitė
ev. reformatų Bažnyčios gen. superintendentas Rimas Mikalauskas

„Jeį konkrečioje teritorijoje žmonės nebesuvokia praeities įvykių ir darbų, jie nebėra tų žmonių tapatumo dalis – turime reikalą su nauja visuomene ir senoji jau išnyko. Turiu prisipažinti, kad mane apie reformatų ir žydų santykius verčia kalbėti noras išlikti tuo kuo esu: iš kūno – krašto, kuriame gimiau, – Lietuvos pilietis; tikėjimo, kuriame atgimiau kaip asmuo iš Kristaus malonės, – ev. reformatų išpažinimo krikščionis. Skaitant Senojo Testamento pirmąją Metraščių ar Naujojo Testamento Mato Evangelijos pradžią, imi suvokti, kad nuobodūs vardų sąrašai – labai svarbi žmoniškiosios tapatybės nesikartojančiame laike savęs suvokimas. Atsigręžk į praeitį. Joje pažink save, laimėjimus ir klaidas“, – sakė kunigas, kurio žodžiai skatino mąstyti apie laiką – tuos ilgus dešimtmečius, kada daugeliui aplinkinių tiek žydai, tiek reformatai buvo žmonės iš istorijos knygų puslapių.

„Šventasis Raštas, Žodžio reikšmė, šventraščių originalo kalba pažinimas, – vardijo judėjų ir reformatų panašumus kun.R. Mikalauskas, – ev. reformatai su Dievu susipažįsta per Dievo žodį – Bibliją, Naująjį ir Senąjį Testamentus. Pagrindinis ir svarbiausias judaizmo tekstas – Knyga.

Tora susideda iš Mozės Penkiaknygės – tų pačių ir krikščionims svarbių Biblijos knygų. Tiek vieniems, tiek kitiems būdingas racionalumas. Šis kelias, kada stengiamasi rasti fakto pagrindimą, yra daug sunkesnis negu gyvenimas, vadovaujantis tabu sistema. Taip pat mus vienija Dievo šlovinimas, bendruomeninio gyvenimo svarba bei uždarumas ir žydra – balta maldos namų interjero - biblijinės spalvos“.

Žinoma, tai tik keletas štrichų iš įdomaus pranešimo, labai sudominusio susirinkusiuosius, tarp kurių

buvo ir Vilniaus ev. reformatų parapijos klebonas kun.Tomas Šernas, diak. Raimondas Stankevičius, parapijiečiai bei Vilniaus universiteto studentai ir darbuotojai, Vokietijos ambasadoriaus pavaduotojas Dirks R. Haupt bei miestelėnai.

Vakaro metu taip pat prisiminta, kaip prieš šešerius metus tuometiniam Seimo nariui Vytautui Šustauskui prieš Švedijos televizijos kamerą pareiškus, kad jei ne vokiečiai, tai jis dabar valytų žydams batus, viešą laišką išplatino T. Šernas. „Per holokaustą buvo išžudyta 1,5 milijono žydų vaikų. Būčiau pasirengęs visą savo likusį gyvenimą valyti batus V. Šustauskui

ir visiems mano nekenčiamiems Lietuvos nacistams, jeigu taip būtų galima išgelbėti bent vieną žydų ar bet kokios kitos tautybės vaiką“, – tada savo laiške teigė reformatas. Chiune Sugiharos fondo „Diplomatų už gyvybę“ valdyba, už šią viešai išreikštą pilietinę pareigą pasisakant prieš ksenofobiją, antisemitizmą, kitaminčių, kitatikių bei kitataučių persekiojimą, prieš radikalizmo apraiškas ir prietarus politiniame visuomeniniame Lietuvos gyvenime, Tomą Šerną paskelbė 2001 metų Tolerancijos žmogumi. Jis tapo ir Ch.Sugiharos fondo garbės nariu.

Po paskaitos niekas neskubėjo skirstytis: vieniems buvo įdomu paskutuoti su reformatų kunigais, kiti mėgavosi bendrystės akimirka 2001 metais įkurtame Vilniaus jidiš institute, vieninteliame tokiaame Rytų Europoje.

Auksė SKIPARYTĖ

Kun.Rimo Mikalausko paskaita apie reformatus ir žydus labai sudomino susirinkusiuosius

Lietuvoje vėl viešėjo broliai Jonas ir Adolfas Mekai

Lapkričio 4 d. viename Vilniaus prabangaus kvartalo „Vilniaus vartai“ pastate buvo atidarytas išeivijos poeto, avangardinio kino kūrėjo Jono Meko vizualinių menų centras ir paroda „Avangardas. Nuo futurizmo iki „Fluxus““.

Adolfas Mekas

Į šio Centro atidarymą be kitų avangardinio kino ir meno įžymybių apsilankė ir kilę nuo Biržų meno žmonės Jonas ir Adolfas Mekai, save vadinantys kinininkais.

Jei apie režisierių, avangardinio kino meno muziejaus Niujorke įkūrėją Joną Meką žinome daugiau, tai apie jo brolių Adolfą, taip pat žymų Amerikos kino režisierių, scenarijų autorių, JAV Bard menų koledžo kino departamento įkūrėją ir ilgametį vadovą, žinios gana skurdžios. Menininkai Mekai kilę iš Semeniškių kaimo Biržų rajone, eilėmis aprašyto J.Meko knygoje „Semeniškių idilės“.

Rugsėjo pabaigoje Lietuvoje (ir Biržuose) viešėjo Adolfas Mekas – į gimtinę atvykęs jau trečią kartą kartu su žmona, dainininke Pola Chapelle. Interviu Biržų laikraščio „Šiaurės rytai“ korespondentei Gražinai Dageytei Adolfas Mekas atskleidė, kad iki šiol prisimena šuntintų bulvių kvapą, jų karštį vaikiškose rankose, šaltas lietuviškas žiemas, kai mažas berniukas per pusnis ketvertą kilometrų klampodavo į mokyklą. 1944 metais Jonas ir Adolfas atsisveikinę su tėvais, broliu, seserim, dėdės kunigo

Povilo Jašinsko palydėti iš Panevėžio traukinių stoties išvažiavo Europon, tikėdamiesi pasiekti Austriją. Bet už miesto vagonai buvo sustabdyti, o vyrai turėjo iki karo pabaigos dirbti Vokietijoje, netoli Hamburgo. „Viskas aplink buvo sugriauta, sudaužyta. Visur kvepėjo mirtimi“, - sakė Adolfas Mekas. Reikėjo kabintis, išsilaikyti.

Ten prasidėjo kitas gyvenimas. Broliai stengėsi, ėmėsi literatūros ir filosofijos studijų, kol galiausiai pasitraukė į Ameriką.

Sovietiniais metais Mekai bandė atvažiuoti į Tėvynę. Adolfas norėjo lankytis Semeniškiuose ir filmuoti tai, kas atrodė įdomu jam, o ne lydintiems asmenims. Pasiūlymų, jog kažkas kitas gali nufilmuoti nurodytas vietas, Adolfas nepriėmė. Todėl kelionė į Lietuvą vis būdavo atidėliojama.

Broliai Amerikoje tapo vis garsesni ir garsesni, tad jų vizito naudą 1973 m., matyt, išvelgė ir sovietinė valdžia. Tik pasiūlė sąlygas – pirma lietuviai turintys atvykti į Maskvoje vykiantį kino filmų festivalį. Mekai iškart pasakė, jog problemų nėra - važiuos.

Po savaitės praleistos Maskvoje kojos palietė Lietuvos žemę.

Žinoma, vienu jų niekas nepaliko. Kartu buvo vairuotojas, priklausęs „slaptajai sovietų policijai“. Išeiviai broliai su artimaisiais nebuvo matęsi trisdešimt metų, jie nežinojo, jog tėvas jau miręs. Prieš penkiolika metų Lietuvoje lankėsi Adolfo sūnus Šonas (Sean), bet jaunam žmogui Lietuva pasirodė „mizerna“. Trečiąją kartą – š.m. rugsėjo mėn. – Adolfui atvykus į gimtinę, daug kas jau atrodė kitaip.

Savo namuose netoli Niujorko Adolfas su šeima kalbasi tik an-

Jonas Mekas

gliškai. Jo žmona Pola Chapelle („Ne Mekienė“) – yra salonų kabareto dainininkė, išleidusi šešias savo dainų plokšteles. Dar ji vadovauja modernaus šokio mokyklai, esančiai Italijoje, todėl vasaros mėnesiais šeima mėgsta būti ir tame krašte. Judviejų sūnus Šonas - kraštovaizdžio specialistas, mėgstantis puošti amerikiečių sodybas ir dvarus.

Jono Meko vizualinių menų centre, parodoje, be jo paties novatoriškų instaliacijų, pristatomas futurizmo poetas Kazys Binkis (irgi buvęs Biržų krašto žmogus), kurio kūryba prieš daugiau kaip septynias dešimtis metų supažindino Lietuvą su avangardo filosofija ir estetika.

Paroda „Avangardas. Nuo futurizmo iki „Fluxus““ veiks iki 2008 metų vasario 3 dienos.

„V.r.ž.“ inf.

Jono Meko
vizualijų menų centras
Gynėjų g.14
(Vilniaus vartų kompleksas),
Vilnius

Darbo laikas:
Antradienis- šeštadienis:
12-19 val.
Nedarbo dienos:
Sekmadienis ir pirmadienis.

* „Fluxus“ – tarptautinis meno judėjimas, kilęs 7-ajame dešimtmetyje, kurio pradininkas lietuvis Jurgis Mačiūnas.

JAUNIMO KONFERENCIJA

2007 m. spalio 27 d. Biržuose įvyko kasmetinė LRJD „Radvila“ konferencija. Jos tikslas - pristatyti nuveiktus darbus per pastaruosius metus bei susipažinti su ateinančių metų planais, nustatyti projektų datas ir išsirinkti jų organizatorius, išgirsti naujus veiklos pasiūlymus.

Šiomet jaunimo konferencija buvo suskirstyta į dvi dalis: įgyvendintų ir būsimų projektų pristatymas, ir antroji – draugijos pristatymas bei darbas grupėse. Pirmoje dalyje dalyvavo tik iš anksto užsiregistravę nariai, o antroje – kiekvienas norintis. Konferencijai vadovavo Kornelijus Šišla. Pirmoje dalyje dalyvavo: dvasininkai – kun. Rimas Mikalauskas, diak. Sigita Švambarienė; centro valdybos nariai – Viktorija Statauskaitė, Dainius Viederis, Ina Vaisiūnaitė, Donalda Sinkutė, Jurga Juršytė Gluskinienė, Kornelijus Šišla; nariai – Žydrūnas Kamarauskas, Aida Kvedaraitė, Justas Brazauskas, Vyktintas Striužas, Gabija Ramšaitė, Eglė Mekaitė, Gediminas Burbulis, Jonas Venskūnas, Evelina Venskūnaitė, Rūta Vaitiekūnienė, Giedrius Vaitiekūnas, Justas Vaitiekūnas, Andrius Rabačiauskas, Ilona Trečiokaitė ir viešnia iš Vokietijos – Julia Binder. Konferencija prasidėjo 10 val. Biržų ev. reformatų parapijos salėje, gen. superint. kun. Rimo Mikalausko palaiminimu ir skaitiniu iš Šventojo Rašto, iš Dovydo psalmės „Šlovink besikeičiantį pasaulį“. Kunigas ragino radvilėnus perduoti savo patirtį ateinančioms kartoms. Konferencijos dalyviams pagiedojus giesmę „Kiekviena diena“, bei centro valdybos pirmininkei Viktorijai Statauskaitei tarus pasveikinimo žodį, konferencijos darbas prasidėjo. Dainius Viederis pristatė jo organizuotą vaikų vasaros stovyklą „Atverskime savo Bibliją“, Donalda Sinkutė – jos organizuotą jaunimo vasaros stovyklą „Dvasiška kova“, Jurga Juršytė Gluskinienė – Vilniaus sekmadieninės mokyklėlės veiklą, pavadintą „Mes norime būti dori, Dieve, mums padėk“. Ji konferencijos dalyviams padalino lapelius, kuriuose paprašė įrašyti savo idėjas ir pasiūlymus būsimai mokyklėlės

veiklai. Kadangi dėl kojos traumos konferencijoje negalėjo dalyvauti Danutė Nindriūnaitė, atsakinga už Biržų sekmadieninę mokyklėlę, tai apie mokyklėlę pasakojo diak. Sigita Švambarienė. Konferencijoje negalėjo dalyvauti tarptautinio projekto „Go for more“ organizatorius Ignas Skudrickas, kuris išvykęs į mokymus Rumunijoje. Prejektą pristatė Justas Brazauskas - vienas iš šio projekto dalyvių. Eglė Mekaitė kalbėjo apie savo organizuotą tarptautinį projektą „Open your eyes and reach for each other“, Viktorija Statauskaitė - kovo mėnesį vykusį Vaxjo mieste (Švedija) seminarą „Cross the border“, kuriame ji dalyvavo kartu su diak. Sigita Švambariene. Diakonė pristatė dar vieną kelionę į Švediją, kurioje ji buvo kartu su Igna Skudricku. Justas Brazauskas kalbėjo apie kelionę į Prancūziją, kur buvo kartu su Žydrūnu Kamarausku. Vyktintas Striužas - apie dar vieną kelionę į Švediją, į kurią vyko kartu su Vilgaile Striužaitė, liuteronais Gediminu Puloku ir Mariumi Macevičiumi. Jis trumpai pristatė NBCC (Nordic-Baltic Cooperation Council) suvažiavimą. Jis taip pat yra oficialus VELAYF (Vilnius Evangelical Lutheran Academical Youth Fellowship) atstovas ir neoficialus „Radvilos“ atstovas NBCC taryboje. Žydrūnas Kamarauskas pristatė Vilniaus skyriaus veiklą, Dainius Viederis – Kauno. Apie merdėjantį Biržų skyrių pakalbėjo Donalda Sinkutė, nes Biržų skyriaus pirmininkė Dovilė Sinkutė į konferenciją neatvyko. Tiek buvo pasisakymų apie vykdytą veiklą. Toliau laukė būsimi projektai. Pradėta nuo vaikų ir jaunimo stovyklų datų nustatymo bei organizatorių išrinkimo. Jaunimo stovykla vyks 2008 07 05 - 2008 07 12. Ją organizuoti apsiėmė Justas Vaitiekūnas. Vaikų stovykla vyks 2008 07 26 - 2008 08

02. Šią datą pasiūlė Julia Binder, nes yra galimybė atgyti gražiai tradicijai, kad vaikų stovykloje dalyvautų svečiai iš Vokietijos. Vaikų stovyklą organizuoti panoro Evelina Venskūnaitė ir Gabija Ramšaitė. Taip pat buvo nustatytos kitų stovyklų datos: konfirmantų – 2008 07 18–19 d. ir jaunų šeimų – 2008 08 14–17 d.d. Visuotinis „Radvilos“ suvažiavimas vyks Biržuose 2008 02 23, jaunimo konferencija taip pat Biržuose – 2008 10 25. Kalėdų susitikimo data tikslinama, bet tikėtina, kad tarp Kalėdų ir Naujųjų Kaune, kur, šalia pasibuvimo maldoje ir susikaupime, Kauno „Radvilos“ skyrius organizuoja Kalėdinį boulingo turnyrą. Vyktintas Striužas pristatė būsimą „Radvilos“ internetinį puslapį www.radvila.lt. Tikėtina, kad jau nuo kovo mėnesio šis puslapis ims veikti. Andrius Rabačiauskas pristatė norimą įgyvendinti projektą „Dorinkis ir švieskis“. Šio projekto tikslas - įtraukti naujus narius į veiklą, išjudinti esamus narius (Kas moka daryti gera ir nedarą, tas nusideda [Jokūbo 4, 17]), supažindinti su reformatų istorija, doktrinos pagrindais ir t.t. Šis pristatymas sulaukė diskusijų dėl jo įgyvendinimo erdvės, t.y. kur ir kada jį tikslinga vykdyti, tačiau, pasisakiusių prieš tokį projektą neatsirado. Jurga Juršytė Gluskinienė pristatė vėl bandomą atgaivinti jaunų šeimų stovyklą, kuri, tikėtina, tradiciškai vyktų pajūryje. Kun. Rimas Mikalauskas paragino radvilėnus aktyviai dalyvauti gruodžio 1 d. Biržų ev. reformatų parapijos salėje organizuojamame šachmatų turnyre. Tuo pirmoji konferencijos dalis buvo baigta. Į antrąją dalį sugužėjo nemažai gražaus jaunimėlio. Rūta ir Giedrius Vaitiekūnai parengė gražią prezentaciją apie tai, koks turėtų būti „Radvilos“ narys – radvilėnas. Pristatymas parengtas pagal 1939 m. kun. A. Balčiausko

ir mokyti. A.Šliko sudarytą „Mūsų jaunimo vadovą“. Toliau buvo darbas grupėse. Kornelijus Šišla kiekvienam konferencijos dalyviui padalino savo parengtą klausimyną tema „Žiūrime, ką turime“. Dalyviai turėjo užpildyti pirmąją dalį apie „Radvilos“ dabartį, tikslus ir siekius. Ją užpildė, dalyviai pasiskirstė į penkias grupes, kuriose buvo po vieną centro valdybos narį. Grupėse dalyviai išsakė savo mintis apie esamą „Radvilos“ padėtį. Antroje dalyje grupės turėjo sudaryti bendradarbiavimo schemą, kurioje numatoma įtraukti į veiklą nutolę „Radvilos“ nariai, trys esami skyriai ir jų bendravimas su nutolusiais nariais bei jų įtraukimas į skyrių veiklą, taip pat bendradarbiavimas tarp skyrių ir skyrių bendravimas su centro valdyba, o pastarosios - su skyriais. Buvo pateiktos penkios schemas, kur dalyviai išreiškė bei išgirdo puikių idėjų, kaip pritraukti atgal į Draugijos veiklą nutolusius narius. Centro valdyba taip pat išgirdo narių lūkesčius, t.y., ko nariai tikisi iš CV. Po darbo grupėse, dalyviai užpildė konferencijos įvertinimo anketas, parengtas CV pirmininkės Viktorijos Statauskaitės. Tuo oficialioji konferencijos dalis buvo baigta. CV susibėgo į trumpą pasitarimą pasidalinti konferencijos išpūdžiais. Dalyviai neišsiskirstė, nes dar laukė gražios jaunimo pamaldos Biržų ev. reformatų bažnyčioje, kuriose dalyvavo ne tik konferencijos dalyviai, bet ir jaunieji konfirmantai, nuostabiai žvakutėmis papuošę bažnyčią bei parengę trumpą vaidinimą. Pamaldas laikė diak. Sigita Švambarienė, buvo giedamos bažnytinės ir jaunimo giesmės. Po pamaldų niekas nesiskirstė: jaunieji konfirmantai sukvieta dalyvius atgal į parapijos salę, kur laukė arbata, saldumynai ir smagūs žaidimai, kuriais siekta suartinti būsimus „Radvilos“ narius ir vyresnius, jau susibendravusius radvilėnus. Ši graži idėja pavyko, vyresnieji nepasididžiavo ir aktyviai dalyvavo konfirmantų suruoštoje vakaronėje.

Kornelijus Šišla

Išvyka į Kėdainius

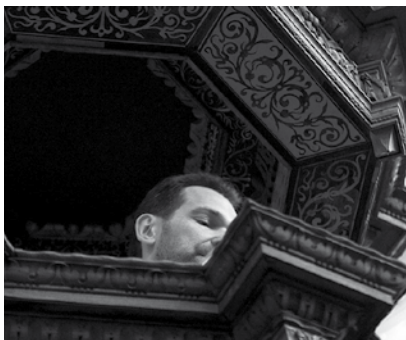
Pačiame rudens viduryje, saulėta 2-ąjį spalio sekmadienį, Kėdainiuose buvo laikomos eilinės sekmadienio pamaldos. Tiesa, gal ne visai eilinės, mat pamaldose dalyvavo apie 40 žmonių. Šitoks būrys susirinko į Kėdainius šios parapijos dvasininkui diak. R. Stankevičiui pakvietus į eilines pamaldas atvykti Vilniaus radvilėnus, šie pakvietė dar keletą vyresnių, tada jau ir Vilniaus choras panoro prisijungti, o žinia pasiekė ir kitas parapijas. Taigi pamaldose viešėjo: choras „Giesmė“, beveik tuzinas radvilėnų, atvyko keletas kauniečių ir, aišku, šeiminkai - Kėdainių parapijiečiai.

Buvo dar vienas pamaldų išskirtinumas: diak. Raimondas, laikęs pamaldas, spėjo, kad tąsyk po restauracijos pirmą kartą panaudojama „pagal paskirtį“ išpūdinga Kėdainių bažnyčios sakykla.

Po pamaldų visi buvome pakviesti pabendrauti, išgerti arbatėlės ir užkasti į parapijos namus. Pasistiprinę, patraukėme į Didžiąją rinkos aikštę, kur neseniai pastatytas traukiantis žvilgsnį paminklas LDK kunigaikščiui Jonušui Radvilai. Nuo šio paminklo, lydint istorikei ekskursijų vadovei, prasidėjo pasivaikščiojimas po miestą. Iš jos daugiau sužinojome apie reformatų bažnyčią, kurią, statytą 1631 - 1652 metais, po ginčų ir nesutarimų su katalikais pradėjo statyti LDK kung. Kristupas II Radvila, užbaigė jo sūnus kung. Jonušas Radvila. Bažnyčios viduje apžiūrėjome re-

nesanso formų ažuolinę sakyklą, gausiai ornamentuotą sudėtingais raižiniais, o šoninėse bažnyčios nišose - ažuolinius panelius. Bažnyčios rūsyje yra kunigaikščių Radvilų šeimos mauzoliejus. Kriptoje, puošniuose renesanso ir baroko stiliaus sarkofaguose, ilsisi Vilniaus vaivados, Lietuvos didieji etmonai kung. Kristupas Radvila Perkūnas ir kung. Jonušas Radvila bei jų šeimos nariai.

Priešais bažnyčią, Radvilų gatvėje - Arnetų (Senjorų) namai, škoto Jono Arneto pasistatyti greičiausiai XVII a. viduryje, kada aplink pagrindinę Kėdainių Didžiosios rinkos aikštę buvo statomi mūriniai gyvenamieji namai ir visuomeninės paskirties pastatai. Kitapus reformatų bažnyčios - Rektorių namai, pastatyti XVII a. viduryje, pabaigus ev. reformatų bažnyčios statybą. Pastatų kompleksas sudarytas iš dviejų lygiagrečiai stovinčių korpusų, kurių galiniai fasadai yra sujungti įvažiavimo arka ir atgręžti į gatvę. Mažesniojo namo patalpos buvo skirtos parapijos reikalams, didesniame name gyveno Šviesiosios gimnazijos rektoriai - ev. reformatų kunigai. Šiek tiek toliau paėjus - Senoji turgaus aikštė, kurios vienoje pusėje - žydų sinagogų kompleksas. Siaura senamiesčio gatvelė nuo turgaus aikštės atvedė prie suremontuotos ir pagal paskirtį veikiančios Šviesiosios gimnazijos. 1625 m. kunigaikštis Kristupas Radvila įkūrė mokyklą, kuri gavo

Kun. Raimondas Stankevičius
Kėdainių bažnyčios sakykloje

licėjaus vardą. 1647 m. licėjus buvo reorganizuotas į gimnaziją, kuri pagal to meto Europos tradicijas pavadinta „Gimnasium Illustré“ (Šviesioji). Amžių tėkmėje jai teko patirti įvairių išbandymų: klestėjimo metus, carinės valdžios represijas, uždarymą ir atkūrimą. 2002 metais senasis gimnazijos pastatas buvo restauruotas ir jame įsteigta Kėdainių Šviesioji gimnazija, š. m. gruodžio 14 d. švenčianti garbingą 360 metų jubiliejų.

Vilniečiai, nepasitenkinę vien Kėdainių miesto istorija, dar apėmė dvi vietas, kurios taip pat betarpiškai siejasi su reformatais: Deltuvą ir Siesikus. „Vikipedija“ enciklopedija apie Siesikus rašo taip: „Pirmoji bažnyčia minima 1441 m. Siesikų (Daugailių) dvairo savininkai broliai Abraomas, Melchioras ir Stanislovas Siesickiai 1537 m. pastatė dabartinę mūrinę bažnyčią. Siesickiams perėjus į reformaciją, nuo XVI a.

vidurio iki 1607 m. bažnyčia priklausė evangelikams reformatams“.

Aplankius šią bažnyčią, taip pat Deltuvos (Ukmergės r.) ev. reformatų bažnyčios didingus griuvėsius, jau vakaro pusėn krypo ilgas, įdomus bei ne visai eilinis sekmadienis.

G. Vaitiekūnas,
D. Gudliauskienė

Prezidentūroje susitiko tradicinių religinių bendruomenių ir bendrijų vadovai

Lapkričio 15 d. Lietuvos Respublikos Prezidento kvietimu į Prezidentūrą buvo susirinkę tradicinių religinių bendruomenių ir bendrijų: žydų, karaimų, musulmonų sunitų, sentikių, stačiatikių, reformatų ir liuteronų vadovai. Čia įvyko apskritojo stalo diskusija „Valstybė ir tradicinės religijos: sutarčių galimybės“.

Tai buvo tęsinys susitikimo, įvykusio 2007 09 11 d., kuriame pranešimą skaitė LELB vyskupas Mindaugas Sabutis. Tradicinės šalies religinės bendruomenės tikisi, kad netrukus su Lietuvos valstybe galės pasirašyti oficialų jų statusą apibrėžiančias ir bendradarbiavimo perspektyvas numatančias sutartis. Tokia galimybė numatyta naujoje Religinių bendruomenių ir bendrijų įstatymo redakcijoje, kurią parengė Teisingumo ministerija. Kol kas tik diskutuojama, kuri valstybės institucija pasirašys tokias sutartis. Lietuvoje yra devy-

nios tradicinės religinės bendruomenės, kurioms šalies įstatymai numato tam tikras teises, pripažįsta jų dvasinį palikimą ir ypatingą vaidmenį šalies istorijoje. Tačiau tik su katalikų Bažnyčia sudaryta tarptautinė sutartis. LELB vyskupas Mindaugas Sabutis pripažino, kad prezidentūroje vykęs pokalbis dėl sutarčių buvo labai konkretus. Pasak vyskupo, mažosios religinės bendruomenės tikisi, jog santykius su valstybe pagaliau pavyks sureguliuoti aiškiau. „Kai kada girdėti

balsų, esą, kam jiems to reikia? Liuteronų Bažnyčios vardu galiu pasakyti, kad mes šioje šalyje nesijaučiame kaip kokie nors atėjūnai, tarsi svetimi ar prašantys malonių. Neprašome ypatingų privilegijų, o tik norime aiškumo“, – kalbėjo vyskupas.

2001 metų gyventojų surašymo duomenimis 79 proc. žmonių teigė esą Romos katalikai, 4,1 proc. – stačiatikiai, 0,80 proc. – sentikiai, 0,60 proc. – ev. liuteronai, 0,20 proc. – ev. reformatai, 0,08 proc. – musulmonai, 0,03 proc. – judėjai, 0,01 proc. – graikų apeigų katalikai.

Pernai Vyriausybė tradicinėms religinėms bendruomenėms ir bendrijoms finansuoti skyrė 3,279 mln. litų. Didžioji dalis tų pinigų – 2,982 mln. litų – atiteko katalikų Bažnyčiai.

„V.r.ž.“ inf.

Viešnagė pas tikėjimo brolius ir seseris Minske

Prisimenant, kad atstumas nuo Vilniaus iki Minsko tėra apie 200 km, kad dauguma nesame pamiršę kalbėti rusiškai, kad bendraujant galime tiek gauti, tiek duoti, reikia viltis, kad bendravimas tarp Lietuvos ir Baltarusijos reformatų tęsis, plėtosis bei bus vaisingas.

Bendra nuotrauka

Sekmadienį, 5 valandą ryto, mikroautobusas iš Vilniaus išvažiavo artimiausios kaimyninės sostinės – Minsko link.

Kelionėn susirinko vilniečiai: diak. R.Stankevičius, kurat. M.Mikalajūnas, A. Verbickas bei 5 jaunimo atstovai, taip pat prie kelionės prisijungė Kėdainių parapijos valdybos pirmininkė – D. Mikšienė.

Kelionės tikslas: aplankyti reformatų bendruomenę kaimyninėje šalyje.

Nelabai sunkiai įveikę muitinių gaisatį, jau po gerų trijų valandų buvome Minske – sutartoje vietoje sulaukėme Minsko evangelikų reformatų atstovės Galinos ir atvažiavome iki namuko, kuriame reformatai renkasi pamaldoms.

Minsko parapija palaiko glaudžius ryšius su gimininga bažnyčia Olandijoje. Olandų padedami minskiečiai nelabai toli nuo miesto centro išigijo nedidelį medinį namą, kuriame laikomos pamaldos, kassavaitiniai Biblijos skaitymai ir maldos vakarai, bei kiti susitikimai. Reformatų parapija jungia apie

30 narių (kita reformatų parapija Baltarusijoje yra už maždaug 100 km esančiame Mogiliove). Jaunas dvasininkas Andrėjus vis dar mokosi teologiją Kijeve, Ukrainoje, jam pamaldose talkina presbiteris Aleksėjus.

Pamaldose, kuriose mes dalyvavome, pamokslą pasakė ir parapiją pasveikino diak. R.Stankevičius, o visi lietuviškai sugiedojome „Dieve, Tėve mielas“. Minsko bendruomenės atstovai jau porą kartų lankėsi Lietuvoje – pastarąjį kartą jie buvo atvykę šį rudenį į 450-metų Sinodo jubiliejų Biržuose.

Minskiečių parapijos namus puošia Hugenuotų kryžius

Beje, pamaldos vyksta bei giesmės giedamos baltarusių kalba.

Po pamaldų ir pabendravimo su parapijiečiais Aleksėjus mus pakvietė į nedidelę ekskursiją. Pirmiausia buvome nuvežti į vietą, kur dar prieš karą, Stalino režimo buvo masiškai žudomi baltarusiai. Dabar tą vietą ženklina didžiulės eilės masyvių medinių kryžių. Po to mums parodė nedidelį kampelį išlikusio Minsko senamiesčio – bažnyčių, vienuolynų ansamblius. Savo išsamius pasakojimus, lygindamas senoviniais piešiniais ir vaizdžiai pasakojo, kur ir kas stovėjo, taip pat ne be nuoskaudos pastebėjo, kad tiek, kiek senųjų pastatų sunaikino karo metai, beveik tiek pat buvo nugriauta jau pokario metais, kuriant naująjį Minską. Sušalusias kojas šildėme keliose bažnyčiose, kurių istorijas taip pat sužinojome. Grįždami į pagrindinius miesto bulvarus, neaplenkėme anksčiau buvusios Reformatų gatvės, kur burdavosi reformatai, dabar gatvės pavadinimas pakeistas į Internacionalinę, taip sakant, tarptautinę.

Nustebino miesto pastatų ir bulvarų didingumas (didumas?), griežta tvarka, pastebima švara. Sakoma, kur yra režimas, ten yra ir tvarka. Tiesa, mūsų draugai baltarusiai porino, kad Minskas

bene vienintelis miestas, savo architektūra vientisai išlaikantis stalinistinės epochos dvasią ir dėl šio vientisumo net planuojamas įtraukti į UNESCO kultūros paveldo sąrašą.

Po pasivaikščiavimo vaišinėmės pažįstamame restorane „Lido“ kartu su seserimis baltarusėmis, užsukome į didžiulį prekybos centrą pirkti geriausio baltarusiško šokolado „Komunarka“ ir kitų lauktuvių. Tikrai neverta tikėtis kainų atžvilgiu grįžti į tarybinius laikus - kainos daugmaž lietuviškos.

Atsisveikinome su visą dieną mums dėmesį skyrusiomis minksietėmis, pasukome Vilniaus link.

Reformatai Baltarusijoje (kaip ir Lietuvoje) yra nedidelė religinė mažuma, ten dominuoja pravoslavų Bažnyčia. Reformatų dabartinės Baltarusijos teritorijoje (kaip ir visoje LDK) būta, tačiau ilga ir nuožmi sovietinė okupacija, po trumpo atšilimo ir vėl atėjęs sąstingis padarė savo: nutraukė daugumą ryšių su priešrevoliuciniu laiku. Beveik be išimties visi minksiečiai nėra tokiais, kurie pas mus pavadinami „šakniniai reformatai“. Žmonės, Dievo vedami, sąmoningai skaitydami ir gilindamiesi, diskutuodami ir ginčydamiesi, meldamiesi ir giedodami tikrai nepalankioje aplinkoje sugebėjo suburti Bažnyčią. Tai tikrai yra įkvepiantis ir drąsinantis pavyzdys.

**Giedrius Vaitiekūnas
ir Donalda Sinkutė**

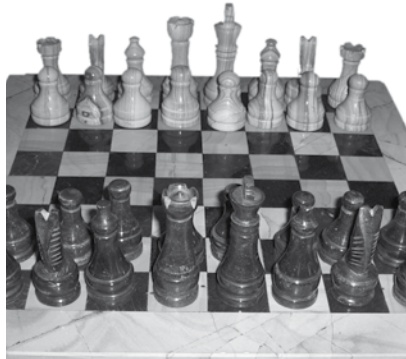
Minsko vaizdai. Viršutinėje nuotraukoje lietuviams už nugarų buvusi Reformatų gatvė

Lietuvos ev. reformatų šachmatų čempionatas Biržuose

Biržuose gruodžio 1 d., šeštadienį, įvyko pirmasis atviras Lietuvos ev. reformatų šachmatų čempionatas.

Parapijos namų didžiojoje salėje buvo paruošti stalai su 18 šachmatų lentų ir laikrodžiais. Į varžybas atvyko 34 įvairaus amžiaus žaidėjai iš Biržų, Pasvalio, Rokiškio ir Klaipėdos. Varžybas 122 psalme ir malda pradėjo gen. superint. kun. Rimas Mikalauskas, papasakojęs apie reformatų Bažnyčios šiais metais minimą Sinodo 450 metų jubiliejų, paaiškino, kaip veikia reformatų bažnytinė tvarka, kokia yra Sinodo reikšmė.

Varžybų teisėjas Lietuvos šachmatų lygos komisaras ir Biržų šachmatų klubo vadovas bei treneris Raimondas Palilionis perdavė

sveikinimo žodžius nuo Lietuvos šachmatų čempiono kauniečio reformato Šarūno Šulskio. (Tarpautinis didmeistris Š.Šulskis yra reformatės, buvusios biržietės Ritos Sklenytės sūnus, o tėvas - iš

Kėdainių).

Pirmąją vietą laimėjo biržietis šachmatininkas, bičiulių grupės lyderis Gaivaldas Jukna. Antras liko reformatų grupės laimėtojas Arvydas Kregždė iš Pasvalio. Tai buvo paskutinis trečiasis Biržuose renginys, skirtas paminėti Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo 450 metų jubiliejų. Pirmasis buvo Lietuvos ev. reformatų ir liuteronų Giesmių šventė birželio 2 d., antrasis - mokslinė konferencija bei iškilmingos jubiliejinės pamaldos rugsėjo 15-16 dienomis.

„V.r.ž.“ inf.

Išėję Amžinybėn

Algirdas Patkauka

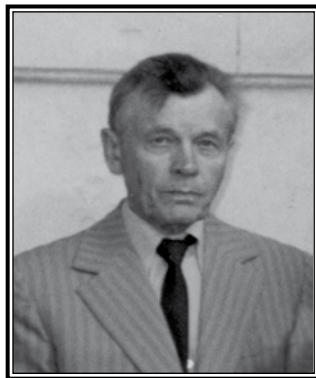
1927 10 01 – 2007 10 21

Po ilgos ir sunkios ligos savo gyvenimo kelią užbaigė Vilniaus reformatų bendruomenės narys Algirdas Patkauka.

Gimė Biržų rajono, Gajūnų kaime ev. reformatų ūkininkų Patkaukos Povilo ir Emilijos Januševičiūtės, kilusios iš Šlepščių kaimo, šeimoje. Augo Algirdas kartu su seserimi Janina. Buvo krikštytas 1927 m. Papilio, o konfirmuotas – 1944 m. Biržų reformatų bažnyčioje.

Baigęs vietos kaimo pradžios mokyklą, Biržų gimnaziją, 1948 m. įstojo mokytis į Kauno politechnikos instituto elektromechanikos fakultetą. Studijas baigė 1952 m. ir pagal paskyrimą buvo išsiųstas dirbti į Rusiją, Omsko sritį. Dirbo energetinių objektų statybos inžinieriumi.

Po trejų metų Algirdas jau darbavosi statant energetikos objektus Antalieptėje. Kaip energingas, perspektyvus darbuotojas buvo perkeltas į Vilnių dirbti Energetikos statybos treste inžinieriumi, vėliau valdytoju, ir dirbo iki pat

išėjimo į pensiją.

1957 m. sukūrė šeimą, vedė Eleną Simonavičiūtę.

Atsikūrus Vilniaus reformatų parapijai, velionį Algirdą matėme kartu su kitais tvarkantį, puošiantį bažnyčią. Jis niekada neatsisakydavo pagelbėti, darė, ko buvo paprašomas. Su visais buvo švelnus, malonus, nieko nenorėjo užgauti, visada norėjo taikos ir ramybės.

Savo 80-ąjį gimtadienį, spalio 1 d., Velionis sutiko jau sunkios ligos patale. Trumpam buvo atsigaavęs ir vėl nugrimzdo į nebūtį. Diak. Raimondas Stankevičius, pradėjęs dirbti antruoju kunigu Vilniaus

parapijoje, Jį aplankė ligoninėje, pastiprino Dievo žodžiu.

Velionio Algirdo Patkaukos palaikai buvo pašarvoti prie Petro ir Povilo bažnyčios esančioje šarvojimo salėje.

Į Vilniaus Rokantiškių kapines Velionį palydėjo Vilniaus krašto reformatai, klasės draugai, daug buvusių bendradarbių, pažįstamų ir bičiulių. Laidotuvių apeigas atlikęs ev. reformatų dvasininkas diak. R. Stankevičius prie kapo priminė, kokio tauraus žmogaus neteko Lietuvos visuomenė ir Bažnyčia.

Supiltas Algirdui Patkaukai kapas mums primins rūpestingą, darbštų ir tolerantišką žmogų, kuris išliks mūsų atmintyje greta kitų Biržų kraštą ir tradicijas mylėjusių ir puoselėjusių žmonių.

Vilniaus ev. reformatų parapijos seniūnai ir Valdyba liūdi dėl Algirdo Patkaukos mirties ir giliai užjaučia Velionio žmoną, seserį bei kitus artimuosius.

Vilniaus ev. reformatų parapijos
valdyba

I N F O R M A C I J A

■ Spalio 27 d. Vilniaus Universiteto Teatro salėje įvyko tarptautinė konferencija „REFORMACIJA – PILIETINĖ VISUOMENĖ – VALSTYBĖ“, skirta Reformacijos 490 -osioms metinėms ir Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugijos 15 metų veiklos sukakčiai paminėti.

■ Lapkričio 23 d. Konstitucinio Teismo pirmininkas Egidijus Kūris pasirašė potvarkį, kuriuo priimtas nagrinėti teisingumo ministro prašymas išaiškinti kai kurias Konstitucinio Teismo 1996 m. vasario 28 d. ir 2003 m. birželio 13 d. nutarimų nuostatas. Teisingumo ministras prašo paaiškinti religinių bendrijų ir bendruomenių tradiciškumo nustatymo kriterijus. Taip pat prašoma išaiškinti, ar Konstitucinio Teismo nutarimo nuostata, jog gali būti nustatoma skirtinga tradicinių Bažnyčių bei religinių organizacijų būklė palyginti su kitomis Bažnyčiomis ir religinėmis organizacijomis reiškia, kad papildomos teisės gali būti suteikiamos tik tradicinėms ar ir kitoms valstybės pripažintoms religinėms bendrijoms.

■ Lapkričio mėn. Kauno dramos teatre įvyko režisieriaus Antano Gluskinio (parapijietės Jurgos Juršytės vyras, Roko ir Mortos tėvelis) režisuoto švedų dramaturgų Suzanne Osten ir Pero Lysanderio spektaklio vaikams „Medėjos vaikai“ premjera. Pjesės pagrindinis herojus mažasis Jasonas sako: „Suaugę apie mirtį žino tiek pat, kiek ir vaikai“. Tai spektaklis vaikams, tačiau ne supaprastinta Euripido „Medėjos“ adaptacija visai šeimai, o šios antikinės tragedijos interpretacija tiek vaikams, tiek suaugusiems. Medėjos vaikams pražūtis gresia ne tiek dėl kerštingos motinos, kiek apskritai dėl tėvų skyrybų, kurios ir yra pagrindinė spektaklio tema. „Suaugę visada nori apsaugoti vaikus nuo „suaugusiųjų pasaulio“, nenori kalbėti apie problemas, neigiamus dalykus. Bet vaikai vis tiek viską sužino, pamato, išgirsta – kieme ar per televizorių. Slėpti viską, kas blogai, – tarybinės

visuomenės iprotis. Man atrodo, jog tokio teatro vaikams Lietuvoje labiausiai trūksta. Kitiems režisieriams tai galbūt neįdomu, tegul jie stato pasakas, reikia ir jų. Bet man pasakos – neįdomios“, – rašo A. Gluskinas bernardinai.lt svetainėje.

■ Gruodžio 2 d. prezidentūroje surengti 7-ieji Nacionaliniai ekumeniniai maldos pusryčiai.

Gausiai susirinkusiems svečiams iš Lietuvos ir užsienio valstybių diplomatinė tarnyba atstovams prezidentas Valdas Adamkus pasakė: „Mūsų visų pareiga yra žengti drąsiai, vadovaujantis savo sąžine ir tikėjimu.“ Evangelikams liuteronams atstovavo - Kęstutis Pulokas, reformatams - Arūnas Baublys, dainavo liuteronų jaunimo ansamblis „Adoremus“, vadovaujamas Renatos Moraitės. Prezidentūroje įvyko ir filmo „Nuostabi malonė“ (Amazing Grace) premjera. Jame puikiai pavaizduotas visuomenės tarnas, kurio krikščioniški įsitikinimai dera su jo veiksmais.

■ 2007 m. gruodžio 4 d. Kariūnų Ramovėje buvo paminėtos LDK didžiojo etmono kunigaikščio Jonušo Radvilos 395 gimimo metinės. Dalyvavo „Sakmė apie Jonušą Radvilą“ knygos autorius Valentinas Dagys. Pristatymą parengė Biržų krašto muziejaus „SĖLA“ istorikas Antanas Seibutis. Tai buvo bendras Lietuvos

Reformacijos istorijos ir kultūros draugijos renginys su kraštiečių klubu „Krivulė“.

■ Gruodžio 10 d. Teisingumo ministerijoje įvyko ketvirtasis susitikimas su tradicinių Lietuvoje protestantiškų bendrijų – ev. liuteronų ir ev. reformatų atstovais. Buvo aptarta religinė situacija Lietuvoje, protestantiškų bendruomenių bendravimo su valstybės institucijomis klausimai. Svarbiausia pokalbio tema tapo Lietuvos ev. reformatų nesutarimai. Susitikime dalyvavo kun. R. Mikalauskas – LERB – Unitas Lithuaniae – Sinodo vadovas, LELB vyskupas M. Sabutis. Į susitikimą neatvyko LERB vadovas A. Kvedaravičius, kuris tikėjosi, jog Teisingumo ministerija palaikys bendrijos teiginį, kad ji yra vienintelė visus reformatus Lietuvoje vienijanti religinė bendruomenė ir neleis veikti LERB – Unitas Lithuaniae – Sinodo parapijoms. Susitikime buvo svarstomi galimo ginčo sprendimo variantai ir tolimesni veiksmai, A. Kvedaravičiui atsisakant sėsti prie derybų stalo. Teisingumo ministerijos specialistai jau ne kartą bandė sukviesti abi ginčo puses prie derybų stalo, siekdami, nepažeidžiant Lietuvos Konstitucijoje įtvirtinto valstybės ir bažnyčios atskirumo principo, sudaryti galimybes bendrijoms rasti bendrą kalbą. Kol kas tokios pastangos bevaisės.

Nacionalinių ekumeninių maldos pusryčių metu dainavo liuteronų jaunimo ansamblis „Adoremus“

Sveikiname

Nelieskite dukrelės sapno
Sunkių žvilgsniu, neatsargia ranka –
Švelni, tyra, nepakartojama
Šviesa širdelėje Jos apsigyveno.

Palaimintas šypsnyš išaugo
Lūpelių purpure, kaktelėj.
Blakstienos veriasi. Žiūrėkite –
Tai Jūsų ilgesio gėlėle...

Vilniaus parapija džiaugsmingai sveikina
mielų p. **RENATOS** ir
gen. superint. kun. **RIMO MIKALAUSKŲ** šeimą,
gimus dukrelei.
Tegul Viešpaties maloninga ranka globoja ir saugo Jūsų
šėimos džiaugsmą ir Ramybę.

Vilniaus ev. reformatų parapijos vardu –
parapijos valdybos pirmininkė
krt. **Renata Bareikienė**

Sveikiname parapijietę:

VALDONĘ MIZARAITĘ PAŽŪSIENĘ,
lapkričio 13 d. atšventusią 60 metų Jubiliejų.
Linkime Jubiliatei stiprios sveikatos, svarių
laimėjimų ir Viešpaties palaimos!

Vilniaus ev. reformatų parapijos seniūnų taryba

A.A.

Gruodžio 7 d., vos sulaukusi 45 metų, staiga mirė
buvusi parapijietė **ROMANTĖ MEDEKŠAITĖ.**
Nuoširdžiai užjaučiame šeimos narius, gimines ir visus Ją
pažinojusius ir mylėjusius.

Vilniaus ev. reformatų parapijos seniūnų taryba

Lietuvos reformatų

Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios

Unitas Lithuaniae

Sinodo Konsistorijos

prezidentė

krt. dr. Renata Bareikienė

mob. 8 688 8 86 32

Lietuvos reformatų

kunigų telefonai:

Gen. superintendentas

kun. Rimas Mikalauskas

gyv. Biržuose

mob. 8~686 6 63 83,

Senjoras kun. emeritas Petras Čepas

gyv. Medekiuose

tel. 8~450 5 85 77.

kun. Kęstutis Daugirdas

(šiuo metu tęsia doktorantūros

studijas Vokietijoje)

mob. 8~686 6 70 07,

kun. Tomas Šernas

gyv. Vilniuje

tel. 213 18 10

mob. 8~687 5 68 46,

diak. Raimondas Stankevičius

gyv. Vilniuje

mob. 8~614 8 25 67

diak. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose

mob. 8~681 6 66 61

diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje

el. p. saules_miestas@yahoo.com

diak. Tomas Sakas

mob. 8~671 1 16 40

(šiuo metu tęsia mokslus Vokietijoje)

Parapijos vadovybės telefonai:

Valdybos pirmininkė

krt. dr. Renata Bareikienė

mob. 8 688 88632

Valdybos pirmininkės pavaduotoja

Donata Indriūnaitė 234 28 24.

Seniūnai:

Vida Cupreva 236 32 24 d.,

mob. 8 673 0 45 37,

Dalija Gudliauskienė 242 91 18,

mob. 8 685 74951,

Olga Tamulėnaitė

277 03 14, mob. 8 613 60242

Rūta Kėželytė mob. 8 685 3 70 27,

Danguolė Juršienė 219 11 09 d.,

241 69 81 n., mob. 8 612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei

El. paštas: dalija@mail.lt,

Perngė Dalija Gudliauskienė,

Korektorė Dalia Pronskietytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija

Tiražas 100 egz.